

оная на войводата. Разбира се, че при подобна балканска тишина, на нашитѣ борци не оставало друго нищо, освенъ да почиватъ и да броятъ дългитѣ часове до божия день. Отъ време на време тѣ повдигали глави и поглеждали къмъ сѣверъ, нѣма ли да се подадатъ тѣхнитѣ мили другари...

Въ това врѣме Казанлъшкитѣ улици отваряли пжтъ на 500—600 души башибозуци отъ града и селата, които се разхождали изъ махалитѣ и улицитѣ да „показватъ жѣби“ на българитѣ и да си купуватъ едно друго на вересия, нѣщо което тѣ не могли да правятъ въ мирно врѣме. Тѣхниятъ червенъ байрякъ се развѣвалъ на единъ отъ градскитѣ площади. На 16 или 17 юлий тая потеря оставила града и попълзѣла по Балкана къмъ Бузлуджа. За предводителъ билъ избранъ известниятъ Куртчу Османъ, човѣкъ свирепъ и строгъ, но крайно енергиченъ. Противъ Хаджи Димитъръ не бѣше излѣзълъ само Куртчу Османъ. Редовната войска, която бѣше се впуснала подиръ четата още отъ Търновско и която се вестяваше тукъ-тамъ изъ планината, продължаваше да гони четата макаръ и наблюдателно.

Боятъ на Бозлуджа.

Часътъ на 12 (по пладне) Куртчу Османъ сполучилъ да пристигне на Бузлуджанскитѣ върхове, заедно съ своитѣ 500 души башибозуци. Макаръ той и да видѣлъ, де сж спрѣли нашитѣ юнаци, но не ги нападналъ отъ единъ пжтъ, чакалъ е, вижда се, пристигането на войската. По тази причина четата не взела никакви мѣрки ни за отстъпване на по-добра позиция, нито пъкъ за съвършено избѣгване изъ планината. По всѣка вѣроятностъ, тѣ сж предполагали,